

KAZUISTIKA č. 3

Milan se narodil v rodině policisty a právničky. Otec byl okresní vyšetřovatel, velký straník, měl významné postavení v KSČ a matka pracovala jako podniková právnička. Na děti (Milana a o tři roky starší sestru) neměli rodiče moc času. Pokud se otec doma vyskytoval, byl prudký, velmi přísný a krutý. Často Milana surově zmlátil i pro drobné prohřešky. Matka byla „hysterická“, často se s otcem hádala, občas pak otec zmlátil i ji. Milan si to však pamatuje jen málo. Více si vzpomíná na období, kdy matka umírala, měla rakovinu a stále otce proklínala. Děti byly vychovávány/nevychovávány placenými chůvami, většinou ženami na mateřské dovolené, které měly na starost i své vlastní děti. Šlo jim hlavně o to, aby děti „nezlobily“.

Matka zemřela na karcinom prsu, když bylo Milanovi sedm let. Od té doby se o něj starala ponejvíce o tři roky starší sestra. Otec na děti čas moc neměl. Milan vyrůstal na ulici velkoměsta v partě kamarádů. Protože byl slabší, často dostával „nářez“ od silnějších a větších. Jednou ho chytla parta z druhé ulice a mučila ho pálením cigaretami. Když to řekl otci, ten se mu vysmál, že je zbabělec. Zásady „oko za oko“ a „zub za zub“ se brzy staly jeho nejdůležitějšími „příkázáními“. Od otce nedostával žádné peníze, sbíral tedy láhve a staré železo, aby si vydělal. Kolem 10 let začal krást v obchodech drobné předměty a bonbony. Jednou byl přistižen; skončilo to třídní důtkou. V partě byl zpočátku Milan fyzicky slabý a bázlivý, kolem 12 let však začal hodně posilovat, chodil trénovat box. Hodně se pral a ve rvačkách byl podobně necitelný, jako byli dříve silnější k němu. Snaha druhým ukázat, že něcodovede, že je fyzicky zdatný, a nadměrná soutěživost mu zůstaly dodnes, stejně tak rozdělování lidí na fyzicky slabé a silné, sportovní a nesportovní typy apod.

Školní prospěch měl celkem dobrý, přitom se téměř neučil. Problémy měl s kázní, protože občas chodil za školu a často se rval. Vzhledem k postavení jeho otce mu to však procházelo. Dostal se na gymnázium, které s protekcí s problémy dostudoval. Pak pokračoval na medicíně. Zde však začaly problémy se studiem, zejména v prvních třech ročnících, kdy převažovaly teoretické obory. Neměl ze střední školy dostatečné studijní návyky. S potížemi však dostudoval. Během školy si přivydělával „šmelením s bony“.

Po škole, což už bylo po revoluci v roce 1989, nastoupil jako chirurg a oženil se. V práci však měl opakovaně problémy s alkoholem na pracovišti, několikrát se porval v hospodě na malém městě – ředitel nemocnice ho nakonec propustil ještě před atestací. Tři roky pak neměl stabilní zaměstnání. Vždy krátkodobě pracoval jako lékař, našel si místo, kde ho vzali (na patologii, na psychiatrii), nicméně záhy byl pro nadměrné popíjení, nechození do práce a další „průšvihy“ propuštěn. Pak dělal nějakou dobu brigádně pomocné práce. Manželka ho mezitím i s dítětem opustila - našla si úspěšnějšího. Musí platit alimenty, i když se tomu snažil vyhnout.

Nyní si našel místo na chirurgii v malém městě, chvíli vydržel bez „průserů“, nyní mu však „čurák rimář“ dal „nůž na krk“, že pokud nepřestane pít, vyhodí ho.

Povahově se hodnotí jako „egocentrický, vytrvalý“. Je přesvědčen, že se musí chopit každé příležitosti, která se mu naskytne. Většinu lidí pokládá za „řulpasy“, kteří „v tom neumí chodit“. Hlavním cílem je „hodně vydělat, mít se dobře a mít hodně ženských“. Nemá rád „takový ty morální kecy, to lidé jen říkají, ale jde jim stále jen o vlastní prospěch, stejně jako mně“.

Volný čas věnuje hlavně sportu, denně chodí do posilovny, a jeho hlavní koníček jsou „ženský“, které svádí při nejrůznějších příležitostech. To mu však „bylo osudové, protože jsem se zamiloval a ona mě odmítla“. Celý život příležitostně pije alkohol, nárazově se však dokáže opít a pak porvat v hospodě. Opakovaně měl problémy v práci, kde se jako lékař opil ve službě tak, že nemohl „fungovat“. Nicméně běžně nepil. V posledním roce však s rozvojem úzkosti a deprese začal pít více. Zpočátku mu to přinášelo chvilkovou úlevu, hlavně od úzkosti, nyní mu však i po alkoholu začalo být hůře, následující dny cítil stále větší propady. V posledním půl roce údajně vypil kolem 2-5 piv každý večer po práci. Jednou si na něj stěžoval pacient, když z něj při noční službě bylo cítit pivo, nadřízený mu dal „nůž na krk“, že s tím musí něco dělat. Je nekuřák, drogy nezkoušel. Asi rok užívá alprazolam ve vysokých dávkách, který mu dělá „moc dobře“.

Na psychiatrii přišel, protože „má průser“ a „musí se léčit“. Uznává však, že má asi rok potíže. Objevily se nečekaně na podzim minulého roku. V té době byl přepracován, jezdil za milenkou do sousedního města a hodně sloužil, nakonec byl milenkou odmítnut. Náhle dostal záchvat silného bušení srdce, cítil sevření na hrudi. Záchvat přišel bez varování, měl pocit, že omdlí, naměřil si zvýšený krevní tlak. V následujících měsících se pak záchvaty objevovaly téměř denně, postupně se začal bát jít večer spát. Když si dal 1-2 piva, strach poklesl a usnul. Během dvou měsíců pravidelných záchvatů se objevila úporná nespavost a depresivní nálada. Ztratil zájem o pohyb, sport, přestal se soustředit na televizi, do práce se musel nutit. Panické záchvaty vymizely, zůstal jen strach z tunelů. Na psychiatrii dostal Seroxat s Lexaurinem, vzhledem k dalšímu snížení libida však užíval jen půl tablety. Došlo k mírné úlevě v depresi, ztráta radosti přetrvávala. Spánek začal pravidelně navozovat alkoholem, budil se však předčasně a ráno mu bylo nejhůř. Chvillemi se snažil překonat problémy vůlí, hodně cvičil, ale záhy zjistil, že to moc nefunguje. V práci kolegové sledovali, že se změnil, poté měl „průser“ s pivem, které z něho jeden pacient cítil. Nakonec nadřízený začal tláčit, aby s tím něco udělal a šel se léčit.